

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΣΕΒΑΛΙΕ

Ο ΒΕΡΝΕ ΚΙ' Η ΧΑΝΟΥΜ

('Αληθινή 'Ιστορία)

ΟΝ καρπό που ό περιήμιος ζωγράφος 'Οράτιος Βερνέ βρισκόταν στην 'Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, ό τότε αντίδωκουσε και ανεξάρτητος σχεδόν κυριαρχίας της έκτεταμένης και πλουσίας αυτής χώρας, Μεχμέτ 'Αλή, τον είχε καλέσει στα ανάκτορά του. Φλότεχνος, καθώς ήταν, ό Μεχμέτ 'Αλής, κ' αγαπάντας εξαιρετικά τη Γαλλία, άρπαζε κάθε ευκαιρία που του παρουσιάζόταν, γιά να φανείτα εθιμένης κ' εχάρματος στους Γάλλους.

'Ανταποδίδοντας τις ύψηλές αυτές περποιήσεις και την εγγάρδιο φιλοξενία του

Μεχμέτ 'Αλή, ό Βερνέ, άρχισε γιά τον μνη στό καινούρια μυστήρια της φωτογραφικής τέχνης, ή όποια είχε μόλις τότε ανακαλυφθή κ' ήταν ακόμη κτήμα μερικών επιστημόνων και όλίγων πλουσίων έρασιπτεχνών. Κατενοουσιασμένος ό Μεχμέτ 'Αλής από την θαυμασία αυτή ή ανακάλυψη κ' από τις θαυμασιότερες άκούη εφαρμογές της, καλούσε κάθε μέρα στό ιδιαίτερο γραφείο του τον Βερνέ, άκουγε με θρησκευτική προσοχή τά μαθήματα του και παρακολούθους τά φωτογραφικά πειράματά του μ' ένδιαφέρον. Στά τελευταία, μάλιστα, άποφάσισε γιά ήπιχειρήση γιά φωτογράφηση ό ίδιος μερικάς από τις έννοουμένες χανούμισές του, γιά τά δη άν θα τά κατάφερνε στην πρώτη αυτή δοκιμή του λ..

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ένύ ό Βερνέ περνούσε από την άπέραντη αλή των άνακτόρων κ' άκριβώς κάτω άπ' τά καρσίια του χαρμιού, γιά νά πής στό γραφείο του ήγεμόνου, έπесе κάτι έξαφνα στό πόδια του.

—'Ενα κόκκινο τριαντάφυλλο ! ψφύρισε ό ζωγράφος, άνασπρόνώντας το. Τί νά σημαίνει άραγε αυτό ; Κι' αυτή ή άσπρη κορδελίλιστα, μέ την όποια εινε δεμένο ; ...

—Μού επιτρέπετε, κύριε, νά σάς τό εξήγησω ; ρώτησε τί στιγμή εκείνη ένας νεαρός άξιοκλήμιος του παιατιού, ό οποίος είχε όρισθή άπο τον ήγεμόνα ξεναγός του Βερνέ.

—'Ευχάριστος λ.. Θά σάς ήμουν άπόχρως, μάλιστα ! άπακόθιθε ό ζωγράφος, δίνοντας στον άξιοματικό τό περιεργο έκείνο όσο και μυστηριώδες αντίκειμενο.

—'Εινε εξήγησις έρωτος, κύριε ! εινε σέ λίγο ό άξιοματικός, αφού μυστήρισε πρώτα τό τριαντάφυλλο μέ έκφραση τρυφερότητας στό πρόσωπό του. 'Η άσπρη κορδελίλιστα σημαίνει : «'Εμια παθόνος του χαρμιού... 'Ετσι δέ, καθώς εινε δεμένη στό τριαντάφυλλο, σημαίνει : «'Εμια αιχμαλωσία των άμειλιτων νόμων του γυναικωνίτου... Καί τό κόκκινο τριαντάφυλλο πάλι σημαίνει : «'Φλέγονα από άγάτη γιά σένα... 'Όστε, τά συγχαρητήρια μου, κύριε λ..

—'Ο Βερνέ γέλασε καλόχαρα. Χάιδε με τό χέρι του τά γράφια μαλλιά του και εινε στό ξεναγό του :

—'Αλλόμονο ! 'Ευγενέστατε κύριε, πέρασε ή ήλιμία των περιπετειών, των περιάθων στεναγμών και των έρώτων γιά μένα λ.. Κι' οι νόμοι της φιλοξενίας δέν μού επιτρέπουν νά σπρώσω βέβηλο μάτι στό χάρμι του ήγεμόνου. 'Όστε...

—'Όστε θ' άφήστε έτσι αυτή την δυστυχιμένη, κύριε, νά λυώνη από την άγάτη της γιά σάς ; διέκοψε ό άξιοματικός μέ προσποιητή επίκληση στη φωνή του. Τριακόσιες άλλες σάν κ' αυτή, βρισκοντα πίσω από τά καρσίια του πολυχρονωμένου κυρίου μου... Τίποτε δέν θα του κοστίση νά σάς την χαρίση λ..

Σιγασκουβενιάζοντας έτσι, ό ζωγράφος κ' ό ξεναγός του, έφτασαν μπροστά στό γραφείο του ήγεμόνου κ' ή συζήτηση των σταμάτησε ως έδώ. 'Ο Βερνέ έβλεε στην τσέπη του τό τριαντάφυλλο και μίτηρε στό γραφείο, ένύ ό άξιοματικός τον χαρτεούσε εύλαδικά κ' άποικαρινόντα κάπως σκεπτικός.

Τήν επομένη τό πρωί ή ίδια σσηνή επανελήφθη κ' ό Βερνέ σιμαίζεπε πάλιν από κάτω και δεύτερο τριαντάφυλλο, δεμένο μέ κορδελίλιστα. Τό ίδιο συνέθη και τις έπόμενες ήμέρες, κ' έτσι ό ζωγράφος σχιματίσε την πελοθίση ότι έξάπατος τον είχε έρωτευθή κάποια από τις έννοουμένες του ήγεμόνου.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, διαβαίνοντας πάλιν μέ τον ξεναγό του από τά μυστηριώδη καρσίια, πίσω άπ' τά όποια βρισκόταν ή έρωτευμένη έννοουμένη, σιμάτησε ξαφνικά από έκπληξη. 'Ολόκληρη άνθοδέσμη είχε πέσει τώρα στα πόδια του, κ' ό Βερνέ την σιμαίζεπε μέ αλήθινή λαχάρα, φιλόνας την τρυφερά !

—Μήπως ζητείτε, κύριε, την έννοια της μυστηριώδους αυτής επιστολής ; τον ρώτησε ευγενέστατα ό ξεναγός του.

—Πραγματικώς, κύριε ! ψφύρισε μέ άπορία ό Βερνέ. Γιατί άσφα-

λώς όλα αυτά τά λουλούδια θάχουν κάποια σημασία λ..

—Και βέβαια έχουν, γιάτι έμεις έδώ στην Αίγυπτο άσολογούμεθα μέ την κρηνη γλώσσα των λουλουδιών λ.. εινε ό άξιοματικός. Διαβάσαμε και τό χρώμα τους, και τό άρωμά τους, και τον τρόπο μέ τον όποιο σιμαίλονται στις άνθοδέσμες... Νά, ή δική σας άνθοδέσμη, παραδειγματος χάριν, εξηγείται ως εξής : «'Οι παιμιοι της καρδιάς μου μέ βεβαιώνουν πώς σάς αγαπά. Τής καρδιάς σας ό παιμιοι σάς λένε ότι μ' αγαπάτε ;... Τό κορμί μου εινε άγνό κ' ή ψυχή μου καθαρή... 'Η δική σας ή ψυχή ξερεί από σταθερότητα ;... 'Επιθύω την έλευθερία μου από τό χαρμί, γιά νά γίνω σιλάδα δική σας... 'Θέλετε νά δομισθήτε κύριός μου και νά μέ βοηθήσετε στην άπολύτρωσί μου ;... Μην περνάτε πιά τό πρωί, άλλα τό βράδυ... 'Εινε καλύτερα τότε κ' ίσως σάς άνακούρσω άπ' τό καρσίια... 'Αν πού είδωθούμε, θα μέ γνωρίσετε από τό κόκκινο μεταξωτό μου σάλι λ..

—Σάς ευχαριστώ, κύριέ μου ! ψφύρισε ό ζωγράφος σκεπτικός. Και παρατόντας ; την άνθοδέσμη άπ' τά χέρια του, υπήρε στό γραφείο του Μεχμέτ 'Αλή, συνδοξέμενος αυτή τη φορά κ' άπ' τον ξεναγό του. 'Επρόκειτο, όπως είπαμε, ό ίδιος ό Μεχμέτ 'Αλής γιά φωτογράφηση την ήμέρα αυτή μερικάς έννοουμένες του.

—'Ο ήγεμόν χάρισε μόλις εινε τον Βερνέ, και του φώναζε εύθημα :

—Καλώς ήλθε, φίλε μου ! Σέ περιμένα άνόπιστονα, γιά νά ίδης και νά κινής τις φωτογραφίες, πού πρόκειται νά πάρω. Θά ήπιχειρήσω νά φωτογραφήσω μερικάς άπ' τις σιζήγους μου. 'Αλλά έμνος. Γιατί, καθώς ξερέτε, ή εισοδος ένουν στο χαρμί μου — και σέ κάθε χαρμί, άλλωστε — άπαγορεύεται από τον...Προηγήθη με κ' άπ' την ζηλοτυπία μας...

—'Ο Βερνέ έσκιπε τό κεφάλι στενοχωρημένος κ' έδωσε τις τελευταίες όδηγιες στον αντίδωαλέα της Αιγύπτου. Κι' ένύ κατόπιν ό Μεχμέτ 'Αλής, κρατώντας τη φωτογραφική μηχανή στό χέριό του, τραβούσε γιά τό χαρμί, ό Βερνέ μέ τον ξεναγό του περιέμεναν την επάνοδο του στό γραφείο, μιλώντας άργά κ' άνόρηχτα.

'Εξαφνα ό Βερνέ, κιντώντας σέ μία στιγμή λαθραία τον νεαρό ξεναγό του, τον εινε νά βγάθη άπ' την τσέπη του ένα κόκκινο τριαντάφυλλο μέ άσπρη κορδελίλιστα—άπαράλλαχο σάν τά δικά του !—και νά τό χαϊδέη κρηκρά και τρυφερά, ένύ τά μάτια του δάκρυζαν άόριστα.

Κατάπληκτος, πήγε κάτω νά πής, μέ ή εισοδος του Μεχμέτ 'Αλή στό γραφείο, έκανε και τους δύο νά σηκωθούν μέ σεβασμό και νά ισκολιθούν μπροστά του.

—Διδάσκαλε, ή δοκιμή έπέτυχε ! ξεφώνισσε χαρούμενος ό ήγεμόν. Δέν ξερω πώς νά σέ ευχαριστήσω γιά τη διδασκαλία σου... Θά σού άρκουσε άραγε νά σοβ χαρίσω μου σιλάδα μέ από τις έννοουμένες του χαρμιού γιά ;... Και μάλιστα έκείνη μέ τό κόκκινο μεταξωτό σάλι, πού σοβ πεταίε κάθε μέρα τά τριαντάφυλλα και τά μπουκέτα ;

Μά κρηνη άνέκρηρστας έκπλήξως βγύρε άπ' τά ζήλιού του κατόχλιουο ζωγράφου. Μά κ' ό ξεναγός τον άρχισε κ' αυτός νά σιγορώη.

—'Υψηλότατε λ.. 'Υψηλότατε λ.. τραύλισε, χάνοντας τά λόγια του Βερνέ.

—Μην έκπλήττεσαι, αγαπητέ μου ! πρόσθεσε χαμογελάστα ό ήγεμόν. 'Εχω την άστυνομία μου, ή όποια εργάζεται περίφημα, κ' όλα ό τούχοι του παιατιού μου έχουν αυτά και ματία... Πρώ 100 χρόνων ίσως νά μη στεκοταν στερεά τό κεφάλι και των δύο σος σπας τίς άμους σας λ.. Μά έχω άλλες άντιλήψεις ένώ... Καί :

—'Υψηλότατε λ.. έκείνη την δυστυχιμένη ; Τά μαλλιά μου άσπρισαν πιά κ' έχω άλλες άμέτρητες άκούη έννοουμένες...

Χτύπησε κατόπιν τά χέρια του κ' άμέσως μία κορυφή στό βάθος του γραφείου του άνασπρόηκτε. άγρίνοντας έλειθερη τη διάβαση στην τροπαλή και συγχιμαμένη σιλάδα μέ τό κόκκινο σάλι.

—Λοπόν, άκρίβε μου ζωγράφε, σοβ την χαρίσω λ.. εινε μέ ένγένεια ό ήγεμόν. 'Εινε δώδεκα δική σου και μισή κρη νά την διαδέσης δαως θέλεις... 'Οπως θέλεις, άκοψ ;

—'Ο Βερνέ κατάλαβε άμέσως τί έσημαιναν τά λόγια αυτά. Και γυφίζοντας στον κατισογκρηνημένο ξεναγό του, του εινε :

—'Ανίρκε σέ σένα, νεαρέ κ' ένγενέστατε φίλε μου, ή όραία αυτή σιλάδα. Ναι, ναι, τά έμάντεφα όλα. 'Η άγάτη της και τά άνθη της ήσαν γιά σένα κ' όχι γιά μένα, τον γέρο πιά καλλιτέχνη.

—'Εύγε λ.. 'Εύγε λ.. ξεφώνισε ό 'Αλής, γελώντας μέ την καρδιά του.

—'Εισθε ένγενικός, 'Υψηλότατε ! μοιροήσισε ό Βερνέ. Στην άρχή

—δέν τό κρυβώ—νόμισα γιά δική μου την κατάκτηση αυτή...

Κι' ένύ ό ξεναγός ισκολιόνταν τρέμοντας μπρος στον γενναϊούφυχο ήγεμόνα του και τραβούσε μαζί του προς την ευτυχία την άγαπημένη του, ό Βερνέ κ' ό Μεχμέτ 'Αλής έμειναν μόνα κ' άρχισαν νά μιλούν ήρεμα και φιλικά, σάν νά μη είχε σιμδή άπολύτως τίποτε λ..

